

Nagovor svetega očeta na generalnem kapitlju Frančiškovega svetnega reda, 15. 11. 2021

Danes zjutraj je sveti oče Frančišek v vatikanski apostolski palači sprejel udeležence generalnega kapitlja Frančiškovega svetnega reda in jim namenil naslednje besede:

Dragi sestre in bratje Frančiškovega svetnega reda, dobro jutro!

Pozdravljam vas z besedami, s katerimi je sveti Frančišek pozdravljal tiste, ki jih je srečal na poti: »Gospod ti da mir!«. Z veseljem vas pozdravljam na vašem generalnem kapitlju. Ob tem bi rad spomnil na nekaj elementov, ki ustrezajo vašemu poklicu in poslanstvu. Vaš poklic je rojen iz univerzalnega klica k svetosti. Katekizem Katoliške cerkve nas opominja, da »so laiki deležni Kristusovega duhovništva: vedno bolj združeni z njim izkazujejo milost krsta in birme v vseh razsežnostih svojega osebnega družinskega, družbenega in cerkvenega življenja ter izpolnjujejo klic k svetosti naslovljen na vse krščene«.

Ta svetost, h kateri ste poklicani kot svetni frančiškovci, kot od vas zahtevajo Generalne konstitucije in Vodilo, ki ga je odobril sveti Pavel VI., vključuje spreobrnjenje srca, ki ga pritegne, osvoji in preobrazi Tisti, ki je edini Sveti, ki je »dobro, vsako dobro, najvišje dobro« (sveti Frančišek, Hvalnice Bogu Najvišjemu). To je tisto, zaradi česar ste pravi »spokorniki«. Sveti Frančišek v svojem Pismu vsem kristjanom (vernikom) predstavlja »pokoro« kot pot spreobrnjenja, pot krščanskega življenja, zavezo izvrševanja volje in del nebeškega Očeta. V svoji Oporoki opisuje svoj lastni proces spreobrnjenja z besedami, ki jih dobro poznate: *»Gospod je tako dal meni, bratu Frančišku, da sem začel delati pokoro. Ko sem namreč bil še v grehih, se mi je zdelo zelo zoprno videti gobavce. Gospod pa me je sam pripeljal mednje in bil sem usmiljen z njimi. In ko sem se oddaljil od njih, se mi je to, kar se mi je zdelo zoprno, spremenilo v sladkost za dušo in telo. Nato sem še malo počakal in zapustil svet.«* (1-3)

Proces spreobrnjenja je takšen: Bog prevzame pobudo: »Gospod je dal meni, da sem začel delati pokoro.« Bog vodi spokornika tja, kamor ne bi nikoli hotel iti: »Bog me je sam pripeljal med nje, med gobavce«. Spokornik se odzove tako, da sprejme, da se postavi v službo drugim, in z usmiljenjem do njih. In rezultat je sreča: »Kar se mi je zdelo grenko, se je spremenilo v sladkost duha in telesa«. Takšna je pot spreobrnjenja, ki jo je ubral Frančišek.

K temu vas, dragi sestre in bratje, pozivam, da dosežete v svojem življenju in v svojem poslanstvu. In prosim, ne zamenjajmo »pokore« z »deli pokore«. To – post, miloščina, mrtvitev telesa – so posledice odločitve, da odpremo svoje srce Bogu. Odprite svoje srce Bogu! Odpreti svoje srce Kristusu, živeti sredi navadnih ljudi, v slogu svetega Frančiška. Tako kot je bil Frančišek »Kristusovo ogledalo«, lahko tudi vi postanete »Kristusova ogledala«.

Vi ste žene in moške, zavezani življenju v svetu po frančiškovski karizmi. Gre za karizmo, ki je v bistvu sestavljena iz sledenja svetemu evangeliju našega Gospoda Jezusa Kristusa. Poklic svetnega frančiškovca je živeti evangelij v svetu na način Poverello, sine glossa (Ubožca brez sijaja); vzeti evangelij kot »obliko in vodilo« življenja. Pozivam vas, da objamete evangelij kot objamete Jezusa. Naj evangelij, torej Jezus sam, oblikuje vaše življenje. Na ta način boste pred vsemi za svoja zaščitna znamenja vzeli uboštvo, majhnost in preprostost.

S to svojo frančiškovsko in svetno identiteto ste del Cerkve na robu. Vaš najljubši kraj je sredi ljudi in tam, kot laiki – v celibatu ali poročeni –, duhovniki in škofje, vsak v svojem posebnem poklicu, pričate o Jezusu s preprostim življenjem, brez pretvarjanja, vedno zadovoljni, da sledite ubogemu in križanemu Kristusu, kakor je to storil sveti Frančišek ter toliko žena in mož vašega reda. Prav tako vas spodbujam, da greste na obrobje, na današnje eksistencialno obrobje, in tam odmevate beseda evangelija. Ne pozabite na uboge, ki so Kristusovo telo: poklicani ste, da jim oznanjate dobro novico (prim. Lk 4,18), kot je storila med drugim tudi sveta Elizabeta Ogrska, vaša zavetnica. In tako kot so se nekdanje »bratovščine spokornikov« odlikovale z ustanavljanjem bolnišnic, ambulant, javnih kuhinj in drugih del pristne družbene dobrotelosti, tako danes vas Duh pošilja, da isto dobrotelost izvajate z ustvarjalnostjo, ki jo zahtevajo nove oblike revščine.

Naj bo vaša svetnost polna bližine, sočutja in nežnosti. In bodite žene in moške upanja, predani temu, da boste upanje živeli in tudi »organizirali«, ga prenesli v resnične vsakdanje situacije, v človeške odnose, v družbenem in političnem angažiranju; gojite upanje v jutri z lajšanjem današnje bolečine.

Dragi sestre in bratje, poklicani ste, da to živite v bratstvu, ko se zavedate, da ste del velike frančiškovske družine. V zvezi s tem vas opozarjam na Frančiškovo željo, da bi ostala celotna družina združena, vsekakor ob spoštovanju raznolikosti in avtonomije njenih različnih sestavin in tudi vsakega člana. Toda vedno v živahnem medsebojnem občestvu, da skupaj sanjamo svet, v katerem smo vsi in v katerem vsi čutimo, da smo bratje, in delamo skupaj, da ga zgradimo (prim. Enciklika Fratelli tutti (Vsi smo bratje), 8): moški in ženske, ki se borijo za pravičnost in ki delajo za celotno ekologijo, sodelujejo pri misijskih projektih in postanejo obrtniki miru in priče Blagrov.

Tako začnemo pot spreobrnjenja, skupaj z vsemi predlogi rodovitnosti, ki prihajajo iz srca, združenega z Gospodom, ki ljubi uboštvo. Naj vas na vaši poti spremljajo sveti Frančišek in vsi svetniki frančiškovske družine. Naj vas Gospod blagoslovi in naj vas Naša Gospa, »ki si postala Devica Cerkev«, varuje. In prosim, ne pozabite moliti zame. Hvala vam.